

Utomhuspedagogik med estetisk inriktning

Denna höst läser jag en 7.5p-kurs på Linköpings universitet, utomhuspedagogik med estetisk inriktning. Jag har tidigare läst en annan 7,5:a på LHS, Naturen som kunskapskälla, vilken jag starkt rekommenderar alla som är intresserade av utomhuspedagogik att gå.

Jag kom ner till Omberg vid Vätterns strand med blandade känslor, jättetrött efter resan och med en känsla av att jag egentligen hade behövts bättre på jobbet. Jag checkade in på Borghamns vandrarhem strax före tio på förmiddagen, hittade mitt rum och några av dem jag träffat redan i augusti på universitetet i Linköping.

Första uppgiften

Vi fick en uppgift som jag upplevde som ganska diffus till att börja med, att ljud- och ljussätta en berättelse kopplad till en plats.

Efter en hel del diskussion kom vår grupp fram till att vi skulle berätta om hur Visingsö kom till, hur en jätte inte orkade gå runt Vättern utan behövde ett vadsteg för att kunna kliva tvärs över. Eftersom det finns två något olika sägner bestämde vi oss för att visa båda. Sägnerna finns i ett häfte med berättelser från Omberg.

Den plats vi fått oss tilldelade var en ihålig jätteek mitt i en kohage full med färska komockor, vilket var okej så länge det var ljus... Eken hade som två stora förgreningar som med lite fantasi kunde tas för en stol. Där skulle jätten få sätta sig och pusta ett tag.

Vättarna som vi bestämde bor i eken fick komma till tals och de berättade den ena sägner, där jätten skulle ta sig från Omberg till Karlsborgssidan. Den andra varianten berättades av älvorna och i den var det tvärtom, jätten skulle ta sig till Omberg. Till sist avgjorde den uråldriga eken tvisten.

För att iscensätta det hela belyste vi eken från två olika håll under berättelsens gång. Först med strålkastare mot ”stolen” och senare, när eken talar, från motsatt sida. När vättar och älvor talade lös en röd ljusslinga, en eld inne i eken.

Vi hade också högtalare inne i eken och trådlösa mikrofoner så att vi kunde styra ljudet till att komma från ekens mage. Vi hade även musik för att illustrera jättens ankomst och vättarnas käbbel och älvornas mothugg.

Det var jätteroligt och intressant att få jobba med alla dessa tekniska finesser i mörkret, men jag ställer mig lite tveksam till hur jag skulle kunna översätta det och tillämpa det på en vanlig kommunal lågbudgetskola. Vanlig bandspelare, ficklampor och levande ljus är väl det som känns som möjligt.

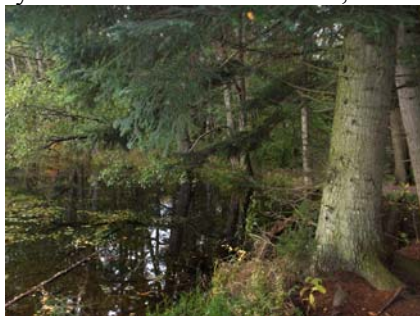
Folktro och platsens betydelse

Eftersom vi i kurslitteraturen hade läst om olika väsen i den svenska folktron var det enkelt att koppla nästa dags uppgift till både platser, dramatisering och litteratur samt till kursplaner och ämnen.

Min grupp höll till vid kolarkojan vid Mörkakärret och tjärnen, mitt uppe på Omberg. En vacker och trolsk plats som gjord för sagoberättande.

När vi repeterade vårt lilla drama om hur kolaren blev förförd av skogsrået, taget ur ”Svenska sägner” av Ebbe Schön, blev det lite kusligt när jag varje gång jag lämnade min

grupp, för att hämta ris till elden, eller göra annat, hörde spillkråkan — skogsfruns alter ego. De andra hörde henne också. Det kändes faktiskt som en bra idé att vända jackorna ut-och-in som skydd mot allehanda trolldom, vilket vi också gjorde.

Mörkatjärn

Skogsräet och kolaren får instruktioner

Färglära och naturvävar

Dag tre ägnades åt färglära.

Naturvävar är ett bra sätt att jobba med färgnyanser, vi gjorde som ranor av löv, blommor och bär i en grenklyka där vi fäst garn som varp.

Att göra färgcirklar med naturföremål var ganska svårt så här års, men kul. Vi fick samla naturföremål av allehanda slag för att sedan placera in dem i en stor färgcirkel på marken.

Att illustrera fotosyntesen med hjälp av färger och drama var också en kul och bra idé, testa!

Hitta rätt nyans och som också passar din personlighet.

Naturväv

Till sist

Jag hade en bra helg på Omberg, den första av tre. Nästa gång, i november ska jag lära mig växtfärga, tova och träslöjda med kniv och yxa. Tredje tillfället handlar om skolgårdar och hur använda dem i undervisningen.

Kurslitteraturen är varierad med både rena instruktionsböcker i hantverk och litteratur kopplad till forskning och vetenskap.

Jag har lärt känna många trevliga och intressanta människor, fått en massa tips och idéer både från kursledare och deltagare som är användbara och omsättningsbara i min egen undervisning, t.ex i vårt bildprojekt om ansikten.

På köpet har jag kunnat rekreera mig i den fantastiska miljön vi vistades i. Jag ångrar inte att jag åkte, komockor och ösregn till trots.

Gunilla Djupfeldt